Convorbire cu anul sportiv 1955

Nu este ușor să scrii un reportaj în care să cuprinzi, în date și cifre, imaginea completă a unui an de activitate sportivă. Cam asta a fost concluzia, după multă vreme de gîndire, de discuții contradictorii. Se părea că am ajuns la un impas, cînd...

— **Permiteți?**

...O voce necunoscută ne-a făcut să ridicăm privirile. In fața noastră, un personaj între două vîrste, a cărui înfățișare și ținută te făceau să te gîndești la un fost sportiv, plecat nu de mult din iureșul întrecerilor de pe stadion.

— **Permiteți? repetă el întrebarea. N-aș vrea să vă părăsesc înainte de a face o vizită „Sportului popular". Știți...**

— In primul rînd, cu cine avem plăcerea?

— **Tocmai voiam să mă prezint. Eu sînt anul sportiv 1955...**

L-am salutat cu respect, i-am oferit un scaun confortabil în fața biroului la care lucram și, din deprindere profesională, uitînd de curioasa... identitate a interlocutorului nostru, ne-am trezit discutînd cu el, ca și cînd am fi vorbit cu Angelica Rozeanu, Iosif Sîrbu sau Titus Ozon.

UN AN PUȚIN OBIȘNUIT

— **Cred că n-o să aveți prea multe motive să mă vorbiți de rău, atunci cînd colegul meu cel tînăr, 1956, îmi va lua locul. In ce mă privește, eu consider că n-am fost un oarecare, în șirul ultimilor ani. Nu uitați că încă de acum 12 luni mi s-a atras atenția: „Nu ești un an obișnuit! Ești anul de sfîrșit al primului Cincinal și sportivii așteaptă mult de la tine"...**



Dacă altcineva ne-ar fi vorbit astfel, l-am fi taxat de îndată drept... certat cu modestia. Dar aveam de-a face cu un personaj cu care nu stai de vorbă în fiecare zi, și, amintindu-ne și de speranțele pe care ni le-am făurit cu 12 luni în urmă, ne-am mulțumit să-i replicăm:

— De acord, dar știi... un gazetar e obișnuit cu elemente concrete!

— **Concrete? Am un sac întreg. Stați numai să vă amintesc.**

CU PESTE 1.000.000 MAI MULȚI...

Măgulit de atenția pe care i-o acordam, interlocutorul nostru a început să-și depene povestea cu o voce domoală ca de om trecut de prima tinerețe. Din cînd în cînd însă, evocarea tinereții îi trezea parcă entuziasmul de atunci și vocea sa devenea vibrantă...

Cuvintele se înșiruiau unul după altul, iar noi, uitînd din nou caracterul amical al convorbirii, nu mai prididean notînd în carnete.

— **Ehei, eram tare tînăr pe atunci. Sosisem doar de o lună pe meleagurile acestea, cînd, într-o bună zi, sînt invitat la o... ședință. Drept să spun, am fost curios să văd despre ce e vorba, mai ales că ordinea de zi îmi era cunoscută: alegerea organelor sportive sindicale. Am fost la prima ședință și apoi n-am mai așteptat invitație specială: m-am dus aproape la toate ședințele de alegeri ținute în cele aproape 11.000 de cercuri și colective sportive, în zecile de mii de secții pe ramură de sport. Am aflat, cu bucurie, că predecesorul meu, 1954, n-a fost de loc leneș, dar că sute de mii de sportivi își pun în mine toată nădejdea. Cînd i-am auzit cum îi critică pe cei ce le pun bețe în roate, cum cer cu tărie dreptul de a-și spune cuvîntul, și-l spun tăios, răspicat, mi-am zis: cu asemenea oameni, nu e de glumit. Trebuie să mă apuc de treabă că, altfel, la 31 decembrie, mă așteaptă lucruri cam neplăcute. Și cum în fruntea treburilor sportive ajunseseră oameni de nădejde, ne-am apucat vîrtos de muncă. Imi amintesc cum noii aleși chemau tineretul să se întreacă în marea competiție în cinstea Festivalului de la Varșovia, la crosul „Să întîmpinăm 1 Mai", la Spartachiada sindicală și la trecerea normelor G.M.A.**

— Da, a fost ceva de neuitat...

— **Intr-adevăr. Poți oare uita imaginile legate de participarea a 1.206.980 de tineri și tinere la competițiile de masă de iarnă și primăvară? Ar putea ignora cineva numărul de peste 1.700.000 de sportivi și sportive care, pe marile stadioane sau pe modeste terenuri din comune, au salutat marea întîlnire de la Varșovia a tineretului lumii, întrecîndu-se în 11 ramuri de sport? Dar oriunde ți-ai fi rotit privirile, la Uzinele textile Arad sau la școlile din Pitești, în satele din Regiunea Autonomă Maghiară și Suceava sau în facultățile din Cluj, vedeai parcă o revărsare de tinerețe, vedeai stadioanele și terenurile sportive fremătînd de însuflețire, de voioșie. Dar cel mai voios eram tot eu: îmi întrecusem predecesorul — anul sportiv 1954 — cu peste 1.000.000 de participanți la competițiile de masă. Și asta, numai în primele 6 luni, pentru ca în rest... încă n-am centralizat (pînă la revelion mai am vreme). In tot cazul, numai la Spartachiada de toamnă a satelor am numărat peste 300.000 de concurenți!... Iar în anul 1954, n-a existat Spartachiadă de toamnă.**

— Dar cum ai reușit să conduci o masă atît de largă de sportivi, cu numărul vechi de instructori, de arbitri, oficiali?

— **Păi cine vă spune că am păstrat intactă „moștenirea" lui 1954? Vă înșelați dacă credeți așa ceva. Numai în primele 6 luni școlile de instructori și arbitri au dăruit mișcării sportive cu 21 la sută mai mulți instructori și cu 25 la sută mai mulți arbitri — nu decît în anul 1954, ci mai mult decît numărul total existent la sfîrșitul acestui an. Pune apoi la socoteală zecile de mii de cadre obștești care au muncit, nu glumă! Cum s-ar spune, să mai poftească 1954 să se ia la întrecere cu mine!"**

LA ORAȘE CA ȘI LA SATE

— Ce-i drept, la orașe s-a muncit mult. Dar de activitatea sportivă de la sate ești la fel de mîndru?

— **Nu vreau să mă laud. Judecați singuri: în afară de numărul de săteni participanți la competițiile amintite, adică aproximativ jumătate din numărul total de concurenți, am o mare realizare: aproape nu există comună fără colectiv sportiv și, ceea ce e mai important, majoritatea au echipament și teren de sport. Deci, eu am fost cel care am răspîndit sportul deopotrivă în Răcăciunii Bacăului și Boteștii Topolovenilor, în Valea Teancului din preajma Buzăului, pe meleagurile Sucevei ca și prin ținuturile moților. Acum, cei ce muncesc pe ogoarele țării alcătuiesc un detașament de nădejde în marea masă a sportivilor. Doar eu sînt cel care am făcut astfel ca în 1956 să se organizeze o singură mare competiție de mase, care să-i angreneze deopotrivă pe orășeni ca și pe săteni!**

O „ZESTRE" BOGATA

— Cu alte cuvinte, nu-l prea lauzi pe colegul '54!

— **Eu? Ba, să mă ierți. Cum să nu-l laud cînd fără 1954 nici eu n-aș fi realizat prea mult? Credeți cumva că eu nu m-am gîndit chiar din primele luni de viață la cel ce mă va urma, la 1956? Dimpotrivă. Acest lucru a constituit pentru mine o preocupare permanentă. Și dacă vreți exemple, iată-le: cum ar putea oare 1956 să-și îndeplinească sarcinile, dacă eu nu i-aș lăsa acum o „zestre" mult mai bogată decît mi-a lăsat mie 1954? Am luat în primire peste 6000 de terenuri și baze sportive, iar acum las cu cîteva sute mai mult. V-am spus: aproape nu există comună fără teren sportiv. Și multe orașe s-au îmbogățit anul acesta cu baze sportive de toată frumusețea. Multe dintre ele sînt simple. Altele însă, ca stadionul de la Baia Mare, instalațiile cele noi de la Poligonul Tunari, de la stadionul Flacăra din Ploești, de la baza nautică Snagov sau noua bază hipică din București sînt demne să adăpostească cele mai mari și mai pretențioase competiții.**

PE LINGĂ CIFRE, TROFEE

— Ești încărcat de cifre! Dar cu trofeele cum stai?

— **Ei, ce să vă spun, aici chiar că nu vreau să mă laud. N-ar avea rost, pentru că voi înșivă ați scris destul despre ele. Dar dacă nu mă laud, dați-mi voie să mă mîndresc cel puțin cu „piesele" marcante ale colecției mele. De pildă, cupa „Corbillon" cîștigată pentru a patra oară de echipa noastră feminină de tenis de masă, cupa „Geist", adusă pentru a șasea oară consecutiv de Angelica Rozeanu și cupa „Pope", cucerită de „dublul" format din maestrele emerite Angelica Rozeanu și Ella Zeller, aceleași sportive care ne-au adus și victoria în întrecerea rezervată echipelor feminine la campionatele mondiale de la Utrecht. Deci, am la activ trei titluri mondiale. Să vă vorbesc acum despre primul titlu european cîștigat de sportivii romîni. Băieții noștri din schiful de 4 fără cîrmaci, Pongratz, Radu, Măcean și Sîngeac au răsturnat toate previziunile făcute cu privire la campionatele europene desfășurate la Gand în Belgia. Vă amintiți, desigur, de cele 140 medalii de aur, de argint și de bronz cîștigate de sportivii noștri la Festivalul de la Varșovia. Sînt trofee la fel de importante ca și cupele și medaliile pe care ni le-au adus canotoarele noastre, care au cîștigat 4 locuri II în cele 5 probe ale campionatelor europene de canotaj academic de la Snagov ca și cele cucerite de jucătorii echipei de volei, clasată pe locul II la campionatele europene de la București. In cel de-al treilea campionat european găzduit anul acesta de țara noastră — e vorba de campionatul de tir — tînăra Jacqueline Zvonevschi nu numai că a cucerit un titlu european, dar a și realizat un record cu care nu se poate mîndri nici o altă sportivă din lume. N-aș vrea să închei capitolul marilor competiții fără să vorbesc despre campionatele internaționale de atletism ale R.P.R., care au constituit unul din principalele evenimente atletice mondiale ale anului...**



Echipajul nostru de schif 4 + 1 visle, clasat pe locul II la campionatele europene feminine de canotaj academic.

— Cum, ai și terminat?

— **Nici gînd. Abia ar trebui să încep. Capitolul comportării sportivilor noștri la competițiile internaționale e mult mai vast decît... o pagină din Sportul popular, așa că voi enumera doar succesele atleților noștri în Austria, Iugoslavia, Anglia, Bulgaria, Polonia, victoria reprezentativei noastre în întîlnirile cu Norvegia și Franța, voi enumera doar sportivi ca Iolanda Balaș (a doua performanță mondială la săritura în înălțime), Ilie Savel, Ion Opriș, Ion Söter, care și-au cîștigat un binemeritat prestigiu pe plan internațional. Boxerii noștri au învins echipa Elveției, reprezentativa Parisului, reprezentativa boxerilor suedezi, iar Mircea Dobrescu a ajuns în finala campionatelor europene de la Berlin. Baschetbaliștii s-au afirmat pe plan internațional prin frumoasa comportare avută la campionatele europene de la Budapesta. Tinerii fotbaliști au cucerit primul loc în seria I a turneului internațional F.I.F.A., desfășurat în Italia, iar echipa reprezentativă a cîștigat în fața unor echipe naționale de valoare, cum sînt cele ale Belgiei și Norvegiei. Reprezentativa feminină de gimnastică și-a confirmat valoarea învingînd redutabila echipă a R. P. Ungare, iar luptătorii au realizat victorii asupra reputatelor echipe ale R. F. Germane și Finlandei. Echipa feminină de handbal s-a afirmat ca una din cele mai bune din Europa, iar înotătorii Alexandru Popescu (a treia performanță mondială la 100 m fluture), Felix Heitz și Mihail Mitrofan s-au consacrat ca specialiști ai probelor lor. Rugbiștii au dus pînă departe renumele sportului nostru, învingîndu-i chiar la ei acasă pe „părinții" acestui sport — englezii — iar jucătorii de tenis de masă — Matei Gantner, Tiberiu Harasztosi, Mircea Popescu și Paul Pesch calcă pe urmele jucătoarelor și s-au impus pe plan internațional.**

— Observăm că de la o vreme ai renunțat la cifre.

— **Nici o grijă, chiar acum vă voi servi una, cu care închei: 324 de noi recorduri, vorbind doar despre natație, atletism, haltere, moto și patinaj...**

★

Cînd am ridicat ochii de pe hîrtie, interlocutorul nostru dispăruse. In locul lui, un tînăr zvelt, chipeș, plin de energie, ne spuse, zîmbind:

— **Imi dați voie să mă prezint! Sînt anul sportiv 1956. La mulți ani!**



Orașul Iași numără azi o nouă bază sportivă modernă. In fotografie, *sala Voința din Iași, în timpul construcției.*